

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. K.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený Mgr. Zuzanou Vondráčkovou, advokátkou
sídlem Revoluční 762/13, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

za účasti: **Y. K.**
narozená X, státní příslušnice Ukrajiny
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-922-7/ZR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-922-7/ZR-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 21 970 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, Mgr. Zuzany Vondráčkové, advokátky.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Zrušení zaměstnanecké karty

1. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2021, nyní na základě zaměstnanecké karty vydané s platností od 29. 9. 2023 do 28. 9. 2025.
2. Trestním příkazem Okresního soudu v Berouně ze dne 18. 11. 2024, č. j. 7 T 84/2024-73, byl žalobce shledán vinným, že dne 6. 10. 2024 řídil osobní automobil, ačkoli před jízdou požil alkohol v takovém množství, že nebyl schopen bezpečně ovládat motorové vozidlo. Při řízení najel automobilem na středový ostrůvek před kruhovým objezdem a následně na obrubník a naboural do dopravní značky, kterou poškodil. Při této jízdě s ním jeli v autě jeho manželka (osoba zúčastněná na tomto soudním řízení) a nezletilý syn (narozený X). Při dechových zkouškách mu bylo naměřeno 2,45 ‰ a 2,48 ‰ alkoholu v dechu. Tím spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu 24 měsíců, peněžitý trest ve výši 20 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 30 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci 11. 12. 2024.
3. Na základě této skutečnosti žalovaný zahájil řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty.
4. Dne 18. 3. 2025 se vyjádřil žalobce. Byť podle něj byla splněna formální podmínka pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), bylo by její zrušení nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Namítal, že šlo o ojedinělý exces, kdy byl s rodinou na pikniku, kde pil alkohol a nečekaně se museli vrátit domů dříve, protože se synovi udělalo špatně. Svého jednání lituje. Dále uvedl, že do ČR odjel za výdělkem v roce 2021 a po vybudování zázemí se za ním chystali jeho manželka a nezletilý syn. Vypuknutí války na Ukrajině jejich příjezd urychlilo, protože žili na Ukrajině v oblasti, která byla bombardována. Po jejich příjezdu do ČR se manželka starala o syna a navštěvovala kurz češtiny, aby zde mohla později pracovat (na Ukrajině pracovala jako vojenská zdravotní sestra). Syn zde nastoupil v září 2024 do 1. třídy. Syn mluví dobře česky a bez problémů se adaptoval. Rodina žije v pronajatém bytě, kde má dobré vztahy se sousedy i s pronajímatelem. Rodiče žalobce jsou v důchodovém věku a žijí ve Volyňské oblasti. Oba jeho bratři zemřeli. Jeho rodiče jsou tak odkázáni jen na něj. Posílá jim peníze na Ukrajinu. Největší dopad by odloučení mělo na jeho nezletilého syna. Žalobce žil odděleně od manželky a syna cca jeden rok. Po tu dobu je pravidelně navštěvoval. Po jejich příjezdu do ČR vztah žalobce se synem zintenzivněl. Ve volném čase se mu žalobce maximálně věnuje (hrají si, učí se, naučil ho šachy). Syn je na otce velmi fixovaný. Případné dojíždění žalobce do ČR by bylo velmi komplikované. Jako rodina se nemají na Ukrajině kam vrátit. Pobyt v jejich původním bydlišti je nebezpečný. Manželce by na Ukrajině hrozilo povolání do armády, protože pracovala jako vojenská zdravotní sestra. Syn by tak v případě návratu na Ukrajinu přišel o kontakt s matkou. Syn je v ČR zvyklý, mluví česky a odchod na Ukrajinu

by ho velice zasáhl. K vyjádření žalobce připojil kladné hodnocení od zaměstnavatele a pronajímatele bytu.

5. Shora uvedeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty a podle § 46 odst. 2 téhož zákona mu stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dní od právní moci napadeného rozhodnutí.
6. V odůvodnění žalovaný uvedl, že není povinen ani oprávněn zohledňovat charakter a závažnost trestného činu ani předešlou bezúhonnost žalobce. Rozhodující je pouze samo pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin. Žalovaný odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, a Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41. Z této judikatury mimo jiné dovozoval, že pokud rozhoduje podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný dodal, že pro řízení pod značným vlivem alkoholu neexistuje žádná omluva. K tvrzení žalobce o zdravotní indispozici syna žalovaný odkázal na možnost využití taxislužby či rychlé záchranné služby. Žalobce vážně ohrozil na zdraví ostatní osoby, včetně svého syna, kterého vezl.
7. Žalovaný nicméně v odůvodnění následně připustil, že pokud žalobce namítne nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, musí se žalovaný těmito dopady zabývat. Žalovaný konstatoval, že žalobci je 36 let, je ženatý a má 1 dítě. Je otcem nezletilého syna (nar. X), jehož matkou je manželka žalobce. Oba jsou držitelé dočasné ochrany (aktuálně platné do 30. 9. 2025) a bydlí společně s žalobcem. Rodiče žalobce žijí na Ukrajině. Žalobce pobývá na území od září 2021 na základě zaměstnanecké karty. Manželka se synem za ním přicestovali v květnu 2022. Nikdo na něm není pobytově závislý. Napadené rozhodnutí není vyhoštěním žalobce. Žalobce bude moci ČR navštěvovat na základě bezvízového styku a po svém osvědčení znovu žádat o pobytové oprávnění. Žalobci nic nebrání, aby rodinu finančně podporoval z příjmů na Ukrajině či z jiné země. Sama manželka žalobce je ekonomicky aktivní. Situace žalobce nijak nevybočuje ze situace běžné populace cizinců na území. Není v zájmu ČR, aby zde pobývali cizinci páchající trestnou činností. K souladu napadeného rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, z něhož dovozoval, že není vyloučeno, aby nad nejlepším zájmem dítěte převážil jiný zájem. Z Úmluvy o právech dítěte ani nevyplývá právo na to, aby oba rodiče žili spolu se svým dítětem v jedné zemi. Žalobce navíc může pobývat na území ČR do 90 dnů i bez víza. Do práv nezletilého syna a manželky dopadá napadené rozhodnutí jen nepřímo, jejich pobytové statusy nijak neovlivní. Žalobce mohl a měl předpokládat, že spácháním trestné činnosti se vystaví obtížím spojeným se zrušením pobytového oprávnění. České orgány v současnosti nečiní žádné kroky k tomu, aby občany Ukrajiny vracely do země původu v době válečného stavu; naopak jsou zřizovány pobytové mechanismy, které mají zajistit jejich setrvání v ČR. Závěrem žalovaný s odkazem na již citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 163/2015-47 zmínil možnost zabránit vycestování prostřednictvím jiných pobytových titulů či mezinárodní ochrany.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí dne 19. 5. 2025 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), jíž se domáhá jeho zrušení.
9. Podle něj žalovaný nesprávně posoudil dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a nezohlednil zájem jeho nezletilého syna.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce může vykonávat výdělečnou činnost i mimo území ČR. Pominul však, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt a možnost zajištění obživy na Ukrajině je komplikovaná a nejistá. Stejně tak posílání peněz do ČR. Navíc tvrzení žalovaného, že manželka žalobce je ekonomicky aktivní, se nezakládá na pravdě. Žalobce naopak ve správním řízení poukázal na to, že manželka nemá žádný příjem, pečuje o syna a nemá zde nikoho, kdo by jí pomohl s hlídáním.
11. Zásadním argumentem žalovaného byl pak fakt, že v této věci nejde o vyhoštění. Nicméně na žalovaným zmiňovaná pobytová oprávnění neexistuje právní nárok. Teoretická možnost zisku jiného pobytového oprávnění nemůže být důvodem, aby žalovaný rezignoval na zkoumání dopadů do soukromého a rodinného života žalobce (viz rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, a Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2024, č. j. 41 A 15/2024-39).
12. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní okolnosti, resp. jaké dopady žalovaný vlastně vzal v potaz a jak je hodnotil. Jak přitom upozornil Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 41 A 15/2024-39, správní orgán musí nejprve vymezit dopady, které posuzuje, a pak je teprve může poměřovat s povahou a závažností veřejného zájmu. Z napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, jak se žalovaný vypořádal se sociálními vazbami žalobce (v zaměstnání, v místě bydliště).
13. Ve vztahu k Úmluvě o právech dítěte žalovaný dostatečně nezohlednil nejlepší zájem nezletilého syna žalobce a nevyhodnotil jej v poměru s konkurujícím veřejným zájmem (viz rozsudky NSS ze dne 4. 10. 2023, č. j. 7 Azs 93/2023-30, a ze dne 19. 6. 2023, č. j. 5 Azs 253/2022-54). Není přitom pochyb, že v zájmu nezletilého syna je především, aby žil s oběma rodiči. Žalobce bude moci požádat o nové pobytové oprávnění až v roce 2027. Dva roky bez pravidelného kontaktu mohou být v útlém věku dítěte zcela zásadní.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že případná ztráta finančního příjmu v ČR nutně neznamená, že žalobce nemůže pracovat v zemi původu či jiné zemi, aby zajistil své rodině obživu. Žalobci není ani zakázán budoucí pobyt na území ČR. Těžkosti spojené se zrušením zaměstnanecké karty jsou následkem vlastního úmyslného protiprávního jednání žalobce. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení. Stejně tak toto ustanovení neukládá státu závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu. Dopad do života rodinných příslušníků žalobce bude pouze nepřímý, oba disponují na žalobci nezávislým pobytovým oprávněním. Žalovaný připouští, že dojde k určitému dopadu na syna žalobce (eventuální snížení rodinných příjmů, omezení možností styku s otcem), nicméně nejedná o tak výjimečný případ, aby odůvodnil ponechání zaměstnanecké karty v platnosti. Manželka žalobce nemusí pracovat výlučně na směny (jako zdravotní sestra), může pracovat i v jiném oboru. Žalovaný znovu poukázal na existenci bezvízového styku mezi Ukrajinou a ČR. Navíc je mu známo, že žalobce podal dne 2. 6. 2025 žádost o Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vízum strpění, o které dosud nebylo rozhodnuto. Skutečnost, že je žalobce považován za spolehlivého zaměstnance a slušného souseda, nehraje při rozhodování o zrušení zaměstnanecké karty roli.

15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Vyjádření manželky žalobce

16. Manželka žalobce jakožto osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 26. 6. 2025 uvedla, že od vypuknutí války na Ukrajině žije se synem s žalobcem a jsou na něm ekonomicky závislí. Syn chodí do školy, ona se stará o domácnost. Nemá zde nikoho dalšího, kdo by pomohl s péčí o syna. Pokud by manžel odcestoval, musela by nastoupit do práce, aby syna uživila. Neumí si představit, jak by zvládla skloubit péči o syna a práci. Není ani jisté, zda by žalobce získal na Ukrajině práci. Syn je na manžela velmi citově fixovaný. Odloučení by na jejich vztah mělo trvalé dopady. Žalobce je slušný člověk, nikdy předtím pod vlivem alkoholu neřídil. Chtěli se jen rychle dostat domů kvůli synově nevolnosti. Žalobce nikdy neměl žádné problémy se zákonem a není žádným ohrožením pro Českou republiku.

Replika žalobce

17. Žalobce v replice ze dne 9. 7. 2025 připustil, že podal žádost o vízum strpění, nicméně dosud o jeho žádosti nebylo rozhodnuto. Možnost občasných návštěv rodiny na základě bezvízového styku nelze považovat za adekvátní alternativu k trvalému soužití rodiny. Manželka žalobce je *de facto* žalovaným nucena volit mezi tím, zda ohrozí vztah syna s otcem (a zůstane se synem bez manžela v ČR), nebo zda ohrozí synovo bezpečí (a všichni se vrátí společně na Ukrajinu). Žalovaný se též mylí v tom, že dosavadní bezúhonný život žalobce není třeba zohlednit. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“) je při posouzení dopadů do soukromého a rodinného života třeba vzít v potaz závažnost a povahu trestného činu a další aspekty. Tyto skutečnosti totiž ukazují, nakolik je další pobyt žalobce v ČR rizikový.

Duplika žalovaného

18. Žalovaný v duplice ze dne 14. 7. 2025 uvedl, že žalobci bylo dne 1. 7. 2025 uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to s platností do 31. 3. 2026.

Posouzení věci soudem

Procesní podmínky

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
20. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je též přípustná, neboť podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že proti rozhodnutím žalovaného opřeným o § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona nelze podat odvolání. Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím, proti kterému již nelze uplatnit řádné opravné prostředky před správním orgánem [§ 68 písm. a) s. ř. s.].
21. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců do 90 dnů ode dne jejího podání.
22. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Věcné posouzení žaloby

23. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty – mimo jiné – z důvodů uvedených v § 37.
24. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
25. Žalobce v této věci nerozporuje, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ve smyslu právě citovaného ustanovení. Stejně tak nepopírá, že tato skutečnost představuje důvod ke zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
26. Žalobu opírá zejména o tvrzená pochybení žalovaného při posuzování přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do jeho práva na soukromý a rodinný život, chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a o tvrzené nezohlednění nejlepšího zájmu jeho nezletilého syna v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.
27. K tomu soud nejprve podotýká, že sám zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty podle výše uvedených ustanovení do práv cizince (srov. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Formulace „zruší“ v § 37 odst. 1 písm. a) i § 46e odst. 1 je slovesným vyjádřením nezbytnosti určitého způsobu rozhodnutí, který neponechává ani žádný prostor pro správní uvážení žalovaného.
28. NSS nicméně navzdory tomu – s odkazem na přímo aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale i na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a na jejich přednost před zákonem – dovodil, že i v takových případech je třeba dopady do rodinného a soukromého života posuzovat – je-li v tomto ohledu vznesena konkrétní námitka (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, odst. 11–14, a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, odst. 16).
29. Žalobce v tomto ohledu námitku nepřiměřenosti zrušení zaměstnanecké karty vznesl, a to již ve správním řízení (viz výše odst. 4) a žalovaný se v souladu s judikaturou NSS touto námitkou zabýval. Soud však souhlasí s žalobcem, že nedostatečně.
30. Kritéria, která je třeba při posuzování přiměřenosti dopadů zásahu do soukromého a rodinného života v těchto případech zvážit, vymezil ESLP v řadě svých rozsudků (viz např. rozsudky velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, odst. 54–60, ze dne 23. 6. 2008, *Maslov proti Rakousku*, č. 1638/03, odst. 68–76, či ze dne 7. 12. 2021, *Savran proti Dánsku*, č. 57467/15, odst. 181–189). A z této judikatury vychází též české správní soudy.
31. Podle rozsudku *Üner proti Nizozemsku* (odst. 57–58) jsou těmito kritéria:
 - povaha a závažnost spáchaného trestného činu,
 - délka pobytu cizince v hostitelské zemi,
 - uplynulá doba od spáchání trestného činu a cizincovo chování během ní,
 - občanství dotčených osob,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

- rodinná situace cizince (jako doba trvání manželství a další faktory svědčící o existenci skutečného rodinného života),
 - jestli manžel/manželka věděl(a) v době vzniku rodinného vztahu o trestné činnosti cizince
 - jestli mají manželé děti a pokud ano, kolik a jakého jsou věku,
 - vážnost obtíží, kterým by manžel/manželka čelil(a) v domovské zemi
 - nejlepší zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi
 - pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí.
32. Již hodnocení prvního kritéria, tedy povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, žalovaný prakticky neprovedl. Čistě z hlediska naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců má žalovaný pravdu, že povaha a závažnost spáchaného trestného činu nehrají roli; na poli posuzování přiměřenosti však ano. V této souvislosti tedy nelze ustat, jak v zásadě učinil žalovaný, pouze na konstatování, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, čímž ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, včetně své rodiny, a že existuje veřejný zájem na tom, aby v zájmu ochrany pořádku a veřejné bezpečnosti nebyl na území ČR umožněn pobyt cizinci, který zde páchá trestnou činnost. Takové obecné konstatování lze učinit ve vztahu k víceméně libovolnému úmyslnému trestnému činu. To není žádné zhodnocení povahy a závažnosti spáchané trestné činnosti.
33. Z judikatury NSS vyplývá, že je třeba „zkoumat nejen to, že byl trestný čin spáchán, ale také to, o jaký konkrétní trestný čin se jednalo, zda se jednalo o přečin či zločin, zda žadatel naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jaká je zákonná trestní sazba či druh trestu a v jaké konkrétní výši byl trest uložen“ (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24, odst. 14). Podle ESLP pod kritérium „povahy a závažnosti trestné činnosti“ spadá zhodnocení celé trestní historie cizince, okolností, za nichž byla trestná činnost spáchaná, dopady této trestné činnosti na společnost jako celek, přísnost uloženého trestu, riziko recidivy či otázka, zda se cizinec trestné činnosti dopustil jako mladistvý, či dospělý (rozsudek ze dne 30. 5. 2023, č. 8757/20, ve věci *Azzaqui proti Nizozemsku*, odst. 49).
34. Soud neříká, že žalovaný musí v každém svém rozhodnutí všechna tato zmíněná hlediska podrobně rozebrat. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí nijak nerefletoval ani ty nejzákladnější okolnosti jako je dosavadní žalobcova beztrestnost (naopak tu odmítl vzít v potaz – viz str. 3 napadeného rozhodnutí) či fakt, že žalobce spáchal toliko přečin, nikoliv zločin. Soud připomíná, že zásah do práv chráněných čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být nezbytný v demokratické společnosti a přiměřený sledovanému legitimnímu cíli uvedenému v čl. 8 odst. 2 Úmluvy, což bude v kontextu zrušení pobytových oprávnění z důvodu trestné činnosti typicky předcházení kriminality, případně dále ochrana veřejné bezpečnosti, zdraví či ochrana práv jiných osob. Zrušení pobytového oprávnění je třeba vnímat jako preventivní opatření s cílem do budoucna ochránit společnost, nikoli jako (další) represivní opatření (srov. rozsudek *Üner proti Nizozemsku*, odst. 56). Tím spíše je tedy potřeba, aby z napadeného rozhodnutí vyplynula nutnost naplnění žalovaným deklarovaného legitimního cíle v podobě zrušení pobytového oprávnění žalobce, která může pramenit například z podložených obav ze žalobcovy recidivy či přímo ze závažnosti spáchané trestné činnosti (typicky u těch nejzávažnějších trestných činů).

35. V nyní posuzované věci však žalovaný mj. proto, že se blíže nezabýval otázkou povahy a závažnosti trestné činnosti, ani pořádně nevymezil, proč je nezbytné v tomto případě žalobcovu zaměstnaneckou kartu zrušit. Jak již soud uvedl v rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě, žalovaný své obavy z recidivy žalobce (nadto vznesené až ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku) nijak nepodložil. Přitom nesporné, že se žalobce žádné jiné protiprávní činnosti nikdy nedopustil, a tak skutečně lze uvažovat o tom, že šlo pouze o ojedinělé vybočení z jinak řádně vedeného života, u kterého je riziko z recidivy relativně nízké, a tedy i veřejný zájem na předcházení kriminalitě nebude tak silný. Na každý pád žalovaný kromě obecných frází, že je v zájmu veřejné bezpečnosti a ochrany pořádku, aby na území ČR nebyl umožněn pobyt cizinci, který zde páchá trestnou činnost, pořádně veřejný zájem v tomto konkrétním případě ani nevymezil.
36. Navíc nelze přehlédnout, že žalovaný tuto svoji argumentaci apelující na nezbytnost toho, aby žalobce opustil území ČR, sám vlastně relativizuje (až snad popírá), když na jiných místech napadeného rozhodnutí poukazuje na to, že žalobce jakožto občan Ukrajiny stejně bude moci na území ČR pobývat nadále, ať už na základě bezvízového styku či na základě jiného pobytového oprávnění, a že zde jsou důvody znemožňující jeho vycestování. Tím ale vlastně říká, že vydání napadeného rozhodnutí vlastně ani nepovede k deklarovanému cíli, tedy k tomu, aby žalobce opustil území ČR, a nemohl zde případně páchat další trestnou činnost.
37. Lze dodat, že se žalovaný nezabýval nejen tím, jak se žalobce choval před spácháním trestného činu, ale ani tím, jak se choval poté (viz výše třetí kritérium dle rozsudku *Ůner proti Nizozemsku*), zejména tedy tím, zda od té doby vedl řádný život (srov. opět rozsudek NSS č. j. 6 Azs 248/2023-24, odst. 14). V nyní posuzované věci se žalovaný mohl a měl věnovat například tomu, zda žalobce respektuje uložený zákaz řízení, zda vykonal uložený peněžitý trest a obecně, zda se nedopustil další protiprávní činnosti. Za tímto účelem si žalovaný mohl před vydáním rozhodnutí opatřit výpisy z příslušných databází.
38. Pokud jde o sedmiletého syna žalobce, který pobývá v ČR od roku 2022, bydlí se žalobcem a chodí zde do školy, žalovaný má pravdu v tom, že tato skutečnost není absolutní překážkou zrušení pobytového oprávnění žalobce a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážit jiný konkurující zájem. Nutno však upozornit, že zájmům nezletilého dítěte je třeba přičítat prvořadý význam (viz např. rozsudek ESPL ze dne 25. 4. 2017, č. 41697/12, ve věci *Krasniqi proti Rakousku*, odst. 47). Problém, jak vyplývá z předchozích odstavců, v této věci je už ten, že žalovaný tento jiný veřejný zájem, který podle něj měl v dané věci převážit nad zájmy nezletilého syna a obecně nad právy žalobcovy rodiny na respektování jejich rodinného života, v konkrétních okolnostech této věci pořádně ani nevymezil. Ostatně žalovaný nikde v napadeném rozhodnutí explicitně nevymezil ani onen nejlepší zájem nezletilého syna v okolnostech této věci. Není tak ani zřejmé, zda jím ve shodě s žalobcem mínil zájem na setrvání celé rodiny na území ČR. Každopádně zejména bez řádného vymezení veřejného zájmu na jedné straně a bez zřetelného vymezení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte na straně druhé žalovaný sotva mohl řádně posoudit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí a přezkoumatelně vysvětlit, proč podle něj bylo v daném případě zrušení zaměstnanecké karty nezbytné ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
39. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

40. Žalovaný má pravdu v tom, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ale ani z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte) nevyplývá přímo právo cizince na udělení konkrétního typu pobytového oprávnění (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne ze dne 15. 1. 2007, č. 60654/00, ve věci *Sisoyeva a ostatní proti Lotyšsku*, odst. 91, či nedávný rozsudek ze dne 17. 7. 2025, č. 5212/23, ve věci *Siles Cabrera proti Španělsku*, odst. 62).
41. Jak však správně poukázal žalobce, nedostatečné posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemůže být zhojeno poukazem na možnost zisku jiného pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 248/2023-24, odst. 22, či rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 41 A 15/2024-39, odst. 28). To je logické, neboť pokud si judikatura NSS v těchto případech žádá ze strany správního orgánu posouzení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí, což žalovaný nijak nepopírá, pak nutně musí být takové posouzení provedeno řádně. Jinak by takový požadavek ztrácel smysl.
42. Soud si dovede představit, že by se v tomto typu řízení dopady do soukromého a rodinného života tak podrobně nezkoumaly a že by ochrana práv garantovaných čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 3 Úmluvy o právech dítěte byla ze strany správních orgánů zajištěna jinou cestou. V tomto ohledu lze odkázat na úvahy v usnesení NSS ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52 (viz např. jeho odst. 24). Do doby případné změny soudní praxe cestou rozšířeného senátu však soud vychází z výše citované judikatury, která řádné posouzení přiměřenosti vyžaduje.
43. Soud závěrem dodává, že tvrzení žalovaného o tom, že žalobci bylo dne 1. 7. 2025 uděleno vízum strpění, nemůže soud v tomto řízení zohlednit, neboť při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Závěr a náklady řízení

44. Soud tak uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
45. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce spočívají v zaplacených soudních poplatcích (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku) a nákladech na zastoupení advokátkou. Ty tvoří odměna advokátky za tři úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“)], jeden úkon s poloviční sazbou 2 310 Kč [návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu] a čtyř paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
46. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 21 970 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

47. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí v řízení nebyla uložena žádná povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.) a soud neshledal ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2025

Karel Ulík v. r.

samosoudce